

Gustaf Bothén

Så straffas en äkta man! Dramatisk skizz i en akt. Svenskt original af Nètob

Stockholm, Sigfrid Flodins förlag. 1863.

Information om upphovsrätt för detta verk, samt upplysningar om ur vilket bibliotek eller ur vilken samling det avfotograferade exemplaret är hämtat, finns hos Litteraturbanken:
<https://lb.se/författare/BothénG/titlar/SåStraffasEnÄktaMan/faksimil?om-boken>

Hämtad från Litteraturbanken.se:
<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2574176-faksimil>

Så straffas en äkta man!

Dramatisk skizz i en akt

Svenskt original

af

Nétob.

STOCKHOLM,
SIGFRID FLODINS FÖRLAG.

PERSONERNA:

GRAFVE STERN.

GRAFVINNAN.

BARON DUMONT.

ERNESTINE, hans fru.

FRU v. WALLER, hennes tant.

*Händelsen tilldrager sig på en maskerad hos
grafve Stern.*

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS LOUISE SÖDERQVIST, 1863.

Teatern föreställer ett elegant möbleradt och ekläveradt kabinet, med dubbeldörr i fonden, samt en på hvardera sidan.

Första scenen.

GREFVINNAN. FRU v. WALLER. ERNESTINE
(sittande omkring bordet).

FRU v. W. Således, min söta! är du då säker att din man har läst mitt bref?

ERNESTINE. Ja, bästa tant! med sin svartsjuka är han i stånd till allt, dessutom var kuvertet rubbadt och Lisettes berättelse stärker mig ännu mera deruti.

GREFVIN. Det är charmant! sådant ondt bör dock hämmas i tid, ty om det får fortgå, så blir han slutligen en tyrann; ah, min herr bror! ni har glömt att en förolämpad qvinna kan hämna sig på mångahanda sätt!

FRU v. W. Du har rätt, min vän! han måste straffas exemplariskt, det är ju oerhördt, att försynda sig så och dertill fordra af sin fru, att hon skall afstå från ett nöje, som så sällan står henne till buds. Af min kusin, som för en timme sedan träffade Adolf i staden, har jag fått veta, att herr baron ej ämnar sig till landet; det var kantänka blott en fönt, att narra dig i snaran, ett nytt, fiffigt sätt att obemärkt gifva akt på om du, trots hans förbud, gör Leonore den äran; men må han akta sig, den grop han grävt åt dig, min Ernestine, kan han sjelf falla uti. Med Gustaf till bundsförvandt, blir det oss lätt att leta ut i hvad kostym han döljer sig, och sedan, mina barn, börja vi muntert striden; men tyst, röster höras redan i salongen, fört till vår förklädnad och min plan; men först och sist undanber jag mig all hjertnjudpenhet. (De gå till höger.)

Andra scenen.

DUMONT (*allena, tittar in*).

DUMONT. Förträffligt! detta rum synes afsedt till små möten. Jag visste det, tvärt emot mitt förbud har hon begifvit sig på balen; men jag skall hämnas detta trots; hon anar ej att jag är här, det skall lyckas mig att fånga henne på bar gerning; och ni, min tant, som är så ifrig att ge råd, der inga behövas, er skall jag ge en lexa, så att ni mister smaken för en annan gång. Tack vare brevet, är jag säker att Ernestine bär ljusblå domino och följes af min tant, som skuggan följer Hamlet; det blir således helt lätt att finna dem och på samma gång ta revanche; men nej, det vore att förfela allt, de måste straffas en i sender; men på hvad sätt? (*Funderar.*) Jag har det, charmant! min lilla fru skall finna sig generad, att så i hast få sig en älskare, och svigtar hon... så mycket bättre! men någon kommer, fort på med masken. (*Stern träder från fonden.*)

Tredje scenen.

DEN FÖRRE. STERN.

DUMONT (*aftager masken*). Ah, var det endast du, Gustaf?

STERN. Hvem annars? skulle herr baron vänta någon dam, i sådant fall aflägsnar jag mig genast?

DUMONT. Din skalk! jag kunde tro detsamma om dig; men låt oss tala om något annat. Du måste lofva att hjälpa mig i afton; jag umgås med en plan att straffa Ernestine, men dertill fordras att bli qvitt en mask, som jag förmodar åtföljer henne...

STERN. Du menar?...

DUMONT. Tant v. Waller, ja! det är hon som kommit Ernestine att trotsa mitt förbud.

STERN. Du kan räkna på mig, jag älskar äfventyr, helst på maskerader. (*Musik höres.*) Men hör! mu-

siken kallar oss till dansen . . . kom, herr riddare, i nöjets helgedom äro timmarne minuter. (*De gå.*)

Fjerde scenen.

ERNESTINE (*ensam*).

ERNESTINE (*som blomsterflicka, med en korg på armen*). Charmant! i denna drägt skall han ha svårt att ana mig . . . ah, min herr man, ni har bestämdt ingen fördel på er sida, och det är ej heller mer än rätt, ni är mest felaktig af oss båda. Jag borde vara mild och öfverseende, men tant har rätt, det vore blott en svaghet; alltså trotsar jag ert förbud och skall försöka fånga er i mina nät . . . måhända, min herr Adolf, blir ni mera nöjd dermed, än om jag fångas uti edra. (*Ser utåt salongen.*) O, sådant virrvarr! förgäfves söker jag en mask med min herr mans figur, omöjligt att han förställt sin stolta gång och detta lilla fel att bära hufvudet lutadt åt högra sidan; han har ju fåfängt sökt öfvervinna det förut; men dansen slutar, fort i hvimlet att söka honom! (*Går.*)

Femte scenen.

GREFVINNAN. FRU v. WALLER.

GREFVIN. (*i svart domino*). Förträffligt! litet mera rak blott och min herr bror skall utan tvifvel tro er vara Ernestine.

FRU v. W. (*i ljusblå domino*). Du smickrar; men lika godt, jag skall försöka tjusa allt hvad jag förmår; du vet dock sjelf, min söta, att det inte är så lätt att mäta sig med Ernestine.

GREFVIN. Har ingen fara, bästa tant; den, som i sin ungdom sett både hög och låg för sina fötter, och uti hofvets salar var en af gracerna, måste äfven nu bli oemotståndlig, om äfven tiden snöat på dess hjessa; men det var sannt, tänk om min bror igenkänner er röst!

FRU v. W. Ja, du har rätt, nåväl! jag skall för-
ställa den; hör på! (*Imiterar Ernestine.*) Men ack, min
Gud! ju närmare målet, darrar jag och ångrar att ha
framkastat denna plan.

GREFVIN. Åh, inte illa, min tant! han löper lätt
i snaran... men, ser man på, ni står ju blyg och rod-
nande, som vore ni en ung flicka.

FRU v. W. Du är stygg, Leonore; jag känner
mig besvärad, nästan brydd; när jag tänker närmare
på saken, så...

GREFVIN. Se så, se så, sansa er, ma chère, vi
bege oss nu till salongen, i första dans blir ni qvitt
den oro, som nu bemäktigat sig er; men inte denna
väg, hvad tänker ni väl på, det måste ju se ut, som
om vi nyss anländt.

FRU v. W. Förlåt, min söta, jag är helt förbryl-
lad. (*De gå.*)

Sjette scenen.

DUMONT. Sedan ERNESTINE.

DUMONT. I ljusblå domino, så stod tydligt i bref-
vet; men fåfängt söker jag en sådan. Om man bedra-
git mig, om man... Åh, hon har troligen ej hunnit
hit ännu, nåväl! jag vill gifva mig tillfreds... tillfreds!
... det faller mig något in, tänk om Lisette squallrat
ur skolan... det vore just hyggligt! min hustru är då
varnad och har skaffat sig en ny kostym... Ah bah!
jag gaf ju flickan en dukat, den täppte nog till mun-
nen, guld regnar inte alla dagar.

ERNESTINE (*i dörren, sakta*). Ah, det är han!

DUMONT. Men dansen börjar, jag måste åter till
min plats. (*Mötes i dörren af Ernestine.*)

ERNESTINE (*med förställd röst*).

Herr riddare! ett ord jag ber,
Får jag ej några blommor åt er sälja?
Jag lofvar er de bästa välja —
Jag har så vackra, som ni ser.

DUMONT (*för sig*). För fan, ett präktigt möte!
(*Högt.*) Jag tackar dig, mitt vackra barn, men blom-
mor äro ej min svaga sida, i sådant fall jag utsåg dig,
den skönsta blomman bland de sköna...

ERNESTINE.

Så stygg ni är! se blott på denna lilja
Och denna ros förutan törnen på —
Hur kan ni dessa väl försmå,
Och edra blickar från dem skilja?

Den ena, ack! så vit och ren,
Om hjertats oskuld talar;
Den andra doftar och hugsvalar,
Af kärleken ett återsken.

DUMONT (*för sig*). Hon är förtjusande, och vore
jag inte på väg att enlevera min hustru, skulle denna
bli mitt hjertas dam.

ERNESTINE.

Ni tyckes tveka, hvarför så,
Är ej er dam en blomma värdig?
Vill ni ha fler? se här är färdig
En skön bukett; o tag den då!

Kan ni väl motstå, då jag ber,
Då jag så sköna blommor väljer?
Hvarenda en i tysthet täljer
Om kärlek, som blott egnas er.

DUMONT (*för sig*). För fan, sådan likhet i rösten,
jag börjar nästan tro att... Åh nej, jag irrar mig, hon
är för liten och för blond. (*Högt.*) Naiva barn! be-
håll du dina oskuldsfulla blommor; i min hand skulle
de blott dö bort, jag förstår ej att vårda ens *en enda*
blomma. (*Går.*)

Sjunde scenen.

ERNESTINE (*allena*).

ERNESTINE. Ack, Adolf! hvad du sade sannt!
men hvilken lycka, han anar inte hvem jag är, jag

skall då bli hans plågoande, och hvart han vänder sig, tätt följa hans spår.

Du vill ej köpa mina kära, små
(I täcka varelsor, som herrligt dofta!)
Nåväl! till straff skall du då ofta,
Utaf vår åsyn plågas få. (*Går.*)

Åttonde scenen.

GREFVINNAN. FRU v. WALLER.

GREFVIN. Hvilken hetta, hvilket qualm, jag här-
dar inte ut längre, mitt arma hufvud värker...

FRU v. W. Hvad skall väl jag säga då, det är
minst tio år sedan jag bar mask, och dansen har
gjort mig ännu mer förvirrad.

GREFVIN. Det tror jag nog, men mig synes tant
ung på nytt, liksom...

FRU v. W. Ung, säger du, ack! den tiden är
förbi...

GREFVIN. Säg inte så, ni spelar er roll väl, jag
såg med nöje er dans, och mången flicka skulle önskat
sig ert behag; ja, äfven jag blef försmädd; men det är
rätt, ljusblå domino är vida mer pikant än den dystra
svarta.

FRU v. W. Du är stygg, Leonore, men det är
mycket rätt åt mig, jag borde aldrig blandat mig i edra
små affärer.

Nionde scenen.

DE FÖRRA. STERN.

STERN (*förvånad*). Hvad ser jag, Leonore och
tant ännu tillsammans, har då Adolf icke märkt er
ljusblå domino?

FRU v. W. Det ser så ut, min vän, och likväl
deltog jag i sista dansen.

GREFVIN. Ja, det är sannt, min herr bror har
säkert blifvit blind; men det är hans eget fel.

STERN. Stackars Adolf! jag beklagar dig, att strida emot tre damer, dertill fordras mera än hjeltomod!

GREFVIN. Åh lappri, en man, och dertill militär, aktar sig nog att blifva öfvervunnen.

STERN. Det är äfven min önskan, er lust att konspirera förtjenar väl också sitt straff. Jag har lofvat att blifva neutral och skall förblifva det, men kom ihåg mitt råd, skjuten inte öfver målet.

GREFVIN. Har ingen fara, bäste vän, med tant till bundsförvandt är lyckan oss bevågen.

STERN. Det låter minsann präktigt, men känner jag den damen rätt, så är hon något flyktig; förlåt, jag menar lyckan.

FRU v. W. Du är dig lik, du skämtar öfver allt; men fortfar! ditt skämt eggjar oss ännu mer att fortgå på vår bana.

STERN. Rätt så, min tant! jag ser på förhand att ni eröfrar er en lager. (*Går.*)

Tionde scenen.

DE FÖRRA, utom STERN. Sedan ERNESTINE.

GREFVIN. Förlåt min Gustafs hårda ord, de hade ingen mening.

FRU v. W. Jag tror dig, men ser man på, vår bundsförvandt har redan ångrat sig... aj aj, min vän, det bådar inte godt.

GREFVIN. Var utan fruktan, bästa tant, hvad som än må hända, af Gustaf bli vi icke förrådda; ah, se Ernestine, så brådskande, hvad är å färde?

ERNESTINE. Hur lyckligt att jag träffar er... jag är helt upprörd! (*Sätter sig.*) Dömmen om min förskräckelse! då jag helt nyss stod vid Adolfs sida och åt en annan mask sålde några blommor, begick jag troligtvis någon oförsigtighet, ty Adolf vände sig hastigt om, fixerade mig och sade, med en röst, som trängde djupt till hjertat: »hur kan du leka så med mig?»

FRU v. W. Ett skämtsamt infall, inte annat, men vidare...

ERNESTINE. Jag visste knappt hvad jag gjorde, jag kände hur jag rodnade, och endast slumpen, som förde mig i er väg, har jag att tacka för min räddning.

FRU v. W. Du är en toka, söta barn; på maskera-der får man inte taga allt så noga.

ERNESTINE. Han blef varse tants ljusblå domino och hade troligen hunnit hit för längesedan, om ej en annan mask helt oförmodadt trädt emellan.

GREFVIN. Charmant, min söta, vi böra då hoppas, att allt skall gå oss väl i handom.

DUMONT (*utom scenen*). Jag står till er tjänst!

GREFVIN. Der är han! var på er vakt, min tant, vi lemna er allena...

FRU v. W. Nej nej, jag saknar mod, kom, låt oss fly.

GREFVIN. (*skalleaktigt*). Jag fruktar, min tant, att äfven ni nu är en liten toka. (*De gå.*)

Elfte scenen.

DUMONT (*ensam*).

DUMONT. För fan! ej heller här; besynnerligt! och likväl såg jag att de gingo hit, måhända ha de upptäckt hvem jag är och söka undfly mig... åh, det skall inte lyckas dem; men tyst, jag hör någon komma, (*ser utåt*) ah, monsieur Gyllenkors; hvem söker han? han går så dyster och spejande. Store Gud! skulle det vara möjligt? ja, denne oförskämde är i stånd till allt; men akta dig... (*Skyndar ut till venster.*)

Tofte scenen.

STERN. Sedan ERNESTINE.

STERN (*skrattande*). Ha ha ha! i sanning just ett vackert par. Skynda er, mine herrar, I kommen ändå alltid för sent att finna den I så ifrigt söken. Se så

der ja, nu äro de vid målet. Men ser man på, herr Gyllenkors för redan bort sin dam, det är min Leonore och jag blir inte svartsjuk; jag har, Gud vare lof, en ganska lugn natur och tryggar mig dessutom till min Leonore. Charmant! nu slår sig svåger ned vid tant och syns betrakta henne med förtjusning; rätt så, min vän, du gör en god eröfring. (*Ernestine inkommer.*) Ah, Ernestine! du deltar ej i dansen?

ERNESTINE. Det frågar du? så vet då, min herre, att min kavaljer mankerat mig; han måste glömt den stackars blomsterflickan.

STERN. För fan! det gäller mig! Förlåt, min sköna svägerska, att jag så kunnat glömma mig; men du förstår, en värd har många pligter att sköta...

ERNESTINE (*skalkaktigt*). Ja, det är santt, och först och främst en nytänd kärlek, klädd i lilas domino!

STERN (*för sig*). Aj aj, hon har öfverraskat oss!

ERNESTINE. Tänk, om jag sade ett ord till Leonore: vulkanen skulle bryta ut; men frukta inte, hvad blomsterflickan sett och hört, får Ernestine ej ens ana.

STERN. Ack, Ernestine, hvad du är god, beundransvärd och ädel; men tyst, jag hör någon komma; ah, hvilken herrlig syn! se hit, min vän, det är din man och tant Julie.

ERNESTINE. Fort härifrån! (*Ut till höger.*)

Trettonde scenen.

DUMONT. FRU v. WALLER.

DUMONT (*förande fru v. Waller under armen*). Förtjuserska! mitt hjerta slår med dubbel kraft, vid lyckan att ha er vid min sida; ert sällskap har lemnat oss allena, vi kunna nu helt fritt samtala; men sätt er då, jag ber, måhända dansen och värmen tröttat er?

FRU v. W. (*låtsar oro*). Hvart har ni fört mig, ridhare? mitt sällskap söker mig, det går ej an att stanna här, jag känner er icke, jag gaf er min arm, i hopp att blifva förd omkring, och ni har, oädel, tvinnat

gat mig hitin. Om någon skulle se vår tête à tête, om jag oaktadt masken vore känd . . . min Gud, hvad skulle man väl tänka; nej nej, min herre! för mig åter till min vän, i sällskap med henne vill jag rätt gerna höra er.

DUMONT. Förlåt mig, sköna mask, hvad har ni väl att frukta? ni har ju mitt beskydd, om fara hotar er; för öfrigt hoppas jag att ni, så ung och skön, ej redan bär bojor, och, om så vore, hvad vore väl för ondt deri, att ge sin man en liten lexa?

FRU v. W. Min herre!

DUMONT (*för sig*). Hon fann sig sårad, det är hon! (*Högt.*) Han har måhända nekat er en skön juvel till balen, en rik kostym, som skulle ge er sköna växt en ännu större yppighet, ja, hvad vet jag, de gifta männen påstås ju vara små tyranner. Ni tiger, sköna mask, jag tyder det som bifall . . .

FRU v. W. Herr riddare, för Guds skull låt mig gå, mitt sällskap blir oroligt, jag ber, jag besvär er.

DUMONT (*för sig*). Hon är förskräckt, min lilla fru, det går bättre än jag trodde. (*Högt.*) Är det ert allvar, sköna mask; ni vill då stöta mig tillbaka, och det sedan ni hänryckt och förtrollat mig; . . . säg nej! ty af er milda röst och edra sköna ögon, har jag lärt tro på ert hjertas godhet. Det är också till den jag flyr, då jag på mina knän bönfaller, att få skåda de sköna anletsdrag, som masken döljer.

FRU v. W. Ni vill att jag skall demaskera mig?

DUMONT. Ja, tjuserska! bevilja denna bön, och jag blir utsägligt tacksam!

FRU v. W. Begär det icke, jag kan, jag vågar icke . . .

DUMONT (*för sig*). Stackars liten, hon är rädd . . . (*Högt.*) Ni kan det inte, sköna mask, och icke ens om jag bekänner att . . .

FRU v. W. (*blygt*). Att?

DUMONT. Jag älskar er!

FRU v. W. (*brydd*). Min Gud, hvad hör jag? men, min herre . . .

DUMONT. Ni tvekar ännu, ni är grym! ni leker med ett hjerta, som klappar blott för er; men akta er, från kärlek är icke långt till hat, och nu slut med detta gycel! (*Aftager masken.*) Säg, känner ni mig nu, min fru?

FRU v. W. (*låtsar svimma*). Ah!

DUMONT (*springer till, aftar henne masken och stud-sar tillbaka*). Förbannelse! det är min tant.

FRU v. W. (*uppstiger*). Hon sjelf, min baron! (*Går.*)

Fjortonde scenen.

DUMONT. ERNESTINE.

DUMONT. Sådan satans list, det kunde jag väl aldrig tänka mig. Hon är försvunnen och lösningen på gåtan återstår. Förbannelse! det är då Ernestine som bär *den svarta* dominon, och jag som sände Gyllenkors till henne . . . anfäktade det, de skratta nu som bäst åt mig, men skrattar bäst, som skrattar sist. (*Skall gå, men möter Ernestine.*)

ERNESTINE.

Der är ni ju, herr riddare!
Och jag, som sökte er i salen;
Af alla gästerna på balen
Jag glädes *mest* att eder se!

Ni för er stolt! ack, huru gerna
Jag önskade en dans med er;
Men blomsterflickan ni ej ser —
Bland solarne en blygsam stjerna.

Ni hör mig ej, hvarför så slutan,
Har hjertats dam er afsked gett?
Har utan hopp ni flykta sett
En timme, som minuten?

Men svara då uppå min fråga,
Och köp *en* blomma af mig blott —
Jag lofvar att se'n den ni fått
Ej uti afton mer er plåga.

DUMONT. Nej och tusen gånger nej, jag köper inga blommor; lemna mig i fred!

ERNESTINE (*bedröfvad*).

Jag går, då ni befaller så,
 Och fast mitt arna hjerta
 Förcrossadt är af smärta...
 Farväl! farväl! min herre då! (*Går.*)

Femtonde scenen.

DUMONT (*allena*).

DUMONT. Farväl! farväl!... ah, jag blir galen, nu ljöd ju rösten åter likt Ernestines; hon är försvunnen, stackars barn, jag borde visat mig mer ädel, ah bah! att vara ädel är att vara svag mot detta *täcka* kön, som gör allt möjligt för att plåga oss; nej, hämnas vill och måste jag; att så drifva gäck med mig, är oerhördt. (*Går.*)

Sextonde scenen.

STERN. FRU v. WALLER. Sedan ERNESTINE.

STERN. Stackars Adolf, han har sannerligen otur... men hur skall detta sluta, jag känner honom, jag!

FRU v. W. Var utan fruktan, bäste vän! han får ej tid dertill... när skämtet nått sitt slut, skall Ernestine med sin förtjusningsmakt nog styra allt till rätta.

STERN. I konspirereren bra, mina damer, och se-gern lutar verkligen åt er sida, dock tror jag, att ni kunnat gå mera skonsamt till väga; felet är väl i det hela ej så stort.

FRU v. W. Jaså, är det ej *stort*, att bryta upp sin hustrus bref, att muta kammarjungfrun och förbjuda Ernestine de nöjen, som stå henne till buds!

STERN. Hvad säger ni, min tant?

FRU v. W. Helt enkelt sanningen; men är det inte så: hvad männerna göra, det skall en stackars hustru tåla? de säga alltid: »söta vän, jag är din slaf,» och likväl skaka de rätt gerna af sig oket.

STERN. Ni dömmar orätt, goda tant, icke alla män

ha Adolfs lynne, och om man äfven, som han, förifrar sig ibland, kan felet lätt försonas.

FRU v. W. Nå ja, jag vill ej neka till det, men hustrun blir ändock en nolla; men se der ha vi Ernestine... hvad nytt har du, min söta, att förtälja?...

ERNESTINE. Den glada nyheten att Leonore är fångad af Adolf, och att han, efter att fått rusa ut i hårda ord mot henne, som tager saken ganska lugnt, öfvergått till böner och suckar. Ack! bästa tant, jag lider af hans qual, må straffet få ett slut.

FRU v. W. Mitt söta barn! du måste finna dig i leken, när krisen är öfver, är Adolfs sjukdom botad.

ERNESTINE. Ack, att ni sade sannt, men jag fruktar för följderna.

FRU v. W. Din toka! vänta blott; med några år på nacken tänker du annorlunda.

STERN. Ah, hvilken herrlig syn! der kommer Leonore, med Adolf tätt i spåren... låtom oss i tysthet skåda deras tête à tête. (*De draga sig åt sidan i det grefvinnan och Dumont inkomma.*)

Sjuttonde scenen.

DE FÖRRA. DUMONT. GREFVINNAN.

DUMONT. Du flyr mig, Ernestine, du vill ej höra mig, du är grym! Min häftighet är orsaken till allt; jag lofvar bättra mig, jag lofvar göra allt för dig, var ej hård, säg blott ett enda vänligt ord att du förlåtit mig, du vet hur innerligt jag älskar dig! (*Knäfaller.*) O, ljufva maka, låt beveka dig, tag af dig masken, att jag må få se dina sköna drag bära prägel af försoning.

GREFVIN. Med vilkor att du svär att evigt älska mig, att, huru tiden än må vexla, i mig blott se ditt högsta ideal.

DUMONT. Jag svär det, Ernestine!

GREFVIN. Nåväl! (*Aftager masken, i det Ernestine smyger fram.*)

DUMONT (*spritter till*). Min syster! hvilken afgrundslek! hvar är då Ernestine?

ERNESTINE.

Som mången gång förut, hon står
Nu äfven vid din sida,
Och bjuder riddarn bida
Om fålamodet ej förgår...

DUMONT. Ah, är det du? och jag som inte anat det; men hvadan denna drägt, du skulle ju bära ljusblå domino?

ERNESTINE. Hur vet ni det, min herre?

DUMONT (*för sig*). Aj aj, jag förtalte mig. (*Högt*)
Jag hörde det af Lisette!

GREFVIN. och ERNESTINE. Fy, Adolf, så du narras.

FRU V. W. och STERN. Ja, nästan för oförsäkndt!

DUMONT. Ah, är ni äfven här, min tant!

ERNESTINE. Vet då, att Lisette berättat allt för mig, och genom mig återger hon dig dukaten; i öfrigt, bästa vän! härnäst du bryter andras bref och önskar att det ej skall märkas, så sätt ej som nu *ditt vapen* i sigillet.

DUMONT. För fan! jag har röjt mig sjelf!

FRU V. W. Och lägg på minnet till en annan gång, hur innehållet lyder, så att ej din hustru får lida för andras smak och synder.

DUMONT. Hvad menar ni, min tant?

FRU V. W. Jag menar, att det bref jag tillskref Ernestine, bort upplyst dig, att det var *jag*, som skulle bära ljusblå domino. (*Räcker honom ett bref*.) Läs sjelf, om du ej tror.

DUMONT. Jag ser, ty värr, att ni har rätt!

FRU V. W. Om Ernestine var aldrig någon fråga; ty lydig sin herr man, despoten, tänkte hon sitta hemma och fälla tårar öfver dig, du otacksamme; men du förlåter, hoppas jag, att jag kom henne på bättre tankar, och att ej *hon* bar ljusblå domino.

DUMONT. Jag är besegrad, ja tillintetgjord, o Ernestine, kan du förlåta mig?

ERNESTINE. Af allt mitt hjerta, bästa vän!